

Dzintarainais Akmentiņš

Staigājot pa smalki mīkstajām smiltīm. Klausoties ka saviļņoti viļņi vilinoši viļņojās Baltijas jūras krastos.

Es nejauši ieraudzīju mazu dzintara gabaliņu. Ar pirkstu izķeksēju no blīvi mitrām smiltīm.

Notīrīju krekla piedurkne. Lūkodamies jautāju, pastāsti par sevi. Apsēdos ērti iztaisnoju muguru, aizvēru acis.

Ieelpoju gaisu caur degunu dziļi plaušas. Atvērta plauksta turēdams to.

Pirms daudziem gadu tūkstošiem. Mēs pulsējām kupla priedes asinsritē. Pārtikām no saules mīlestības un zemzemes avotiem dziļiem. Augām divos virzienos, dziļāk un aukstāk. Kādu dienu atnāca zaļgana jūra. Viņa, mūs apskava tik cieši, ka iekritām viņa un viņa mūsos. Auklēja glaudīja gadsimtus ilgi. Tu mūs sauc par dzintaru, bet mēs sevi par jūru. Ieklausoties sevi dzirdām šalkoņa pukstus plūstošus. Nonācām šai krasta šonakt un raudzījāmies mirdzošajās zvaigznes. Viņi mūs padzist, bet mēs neatceramies. Teica, pamostoties sajūtīsi, kāpēc tevi sauc par dzintaru. Zvaigznes aizgāja tāluma starp jūras sāļo elpu un debess zilgmi.

Tad lēni iznāca dzelta tītā saule. Tu esi līdzīga mums. Mēs maziņi, tu liela un tāla. Jūs, augāt nepatraukti, esmu tikai atspulgs, teica saule.

Tad pacēli mūs. Jautājums tev , kādreiz biji mēs. Vienu reizi liels pelēks akmens raupjš, Maza klints puķe sārta .

Esmu daudz kas un nekas. Šai mirkli pamodies.

Vai mēs ari kādu dienu būsim cilvēki.

Protams medainais dzintariņ.